

РЕШЕНИЕ

№ 7232

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Весела Цанкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4641** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Л. А. К. срещу съдебно решение от 21.02.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 105 състав по НАХД № 19587 по описа за 2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 42480 от 28.09.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция” -СДВР, с което за нарушение по чл.6, т.1 предл.второ от ЗДвП във връзка с чл.7 т.1 б. „б” от Наредба № 17 / 2001г на Л. А. К. на основание чл.179, ал.2 вр. ал.1, т.5, предл.3 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 100 лв.

Касаторът излага подробни доводи за неправилност, необоснованост на решението и допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че не е доказана материалната компетентност за издаване на наказателното постановление, не е изяснена фактическата обстановка, не е разпитан св. М. К. която била очевидец, същата не била описана в АУАН като свидетел-очевидец, неправилни били изводите на съда въз основа на циклограмата, в АУАН не била посочена дата на извършване на нарушението. Моли да се отмени обжалваното решение и отмени

наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, счита касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Е. М. В. (участник в реализираното ПТП) и В. Й. О. (актосъставителя) и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение по чл.6, т.1. предл. 2 от ЗДВП във връзка с чл.7 т.1 б. „б” от Наредба № 17 / 2001г и при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, индивидуализирано е наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Преди всичко неоснователни са доводите за липса на материална компетентност за издаване на наказателното постановление. Оспореното НП е издадено от териториално и материално компетентен административен орган- началник АНД отдел „Пътна полиция” при СДВР в съответствие с предоставените му със Заповед № Из-1745 от 28.08.2012г. (т.2.7) на министъра на вътрешните работи правомощия за издаване на НП.(л.9 от делото на СРС)

На следващо място в хода на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на постановеното съдебно решение. Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства. Разпитани са актосъставителя В. О. и свидетеля Е. В.- другия участник

в реализираното ПТП. Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията им в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. Показанията на свидетеля О., макар и не детайлни (с оглед изминалия период от време от събитието до неговия разпит и предвид значителния брой АУАН, които се съставят ежедневно от служители на ПП СДВР е невъзможно свидетелите да възпроизведат в детайли възприети факти относно фактическа обстановка касаеща период от шест месеца назад), съдържат доказателствена информация за съществени обстоятелства, които са били констатирани непосредствено и които са обективирани в съставения на мястото на нарушението АУАН. Правилно съдът е приел, че делото е изяснено от фактическа страна и не се налага разпит на други свидетели в частност на св. К.. Същата не е посочена в АУАН, нито в скицата на ПТП като свидетел очевидец. Няма правна пречка, актът за установяване на административно нарушение да бъде съставен в отсъствието на свидетели – очевидци. В тази връзка неоснователен е довода на касатора, че са допуснати съществени процесуални нарушения, в посока не разпитване на свидетел очевидец, преди всичко защото няма данни в преписката св. К. да е присъствала на местопроизшествието, а и защото от приложената скица на ПТП и декларациите е видно, че актосъставителят е разпитал и снел обясненията на участниците в ПТП. Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно – наказателното производство. Всъщност единственото възражение, отразено в АУАН и поддържано в касационната жалба е, че жълтия сигнал го е заварил вече навлязъл в кръстовището, тоест преминал е през кръстовището при жълт светлинен сигнал на светофара. Това обаче, не влияе върху съставомерността на деянието. Разпоредбата на чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, въвежда конкретно задължение на водачите на пътни превозни средства да се съобразяват със светлинните сигнали. Условието и редът за използване на пътните светофари и другите средства за сигнализиране при организиране движението по пътищата, отворени за обществено ползване, се определят с приетата по делегацията на чл. 14, ал. 1 от ЗДвП Наредба № 17 от 23 юли 2001 г. за регулирането на движението по пътищата със светлинни сигнали, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Чл. 179 от ЗДвП предвижда и наказание за водач, който не спазва предписанието на средствата за сигнализация, като ал.2 визира хипотеза, в която поради неспазването е причинено ПТП. В случая, от представената административна преписка с приложени декларации, схема на ПТП, протокол за ПТП, безспорно се установява, че се касае за урегулирано кръстовище със светлини при изправен светофар. Във връзка с направените доводи, че жълтия сигнал е заварил водача вече навлязъл в кръстовището, съдебният състав намира за необходимо да отбележи, че в ЗДвП изрично е посочено, че е забранено навлизането в кръстовище дори и при разрешаващ сигнал на светофара, ако обстановката в кръстовището ще принуди водача да спре в кръстовището или да възпрепятства напречното движение – чл. 50а от ЗДвП. Всеки водач следва да съобразява движението си по пътищата не само с пътните знаци и светлинни сигнали, но и с пътната обстановка. Въз основа на

събраните доказателства, органите по контрол в административното производство са направили заключение за нарушение от страна на водача К., обективирано в съставените актове. Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставените актове, и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Поради изложеното, касационният състав напълно споделя изводите на районният съд, че липсата на вписване на дата на ПТП в съответната графа на образеца на АУАН не е съществено процесуално нарушение, което да е възпрепятствало жалбоподателя да упражни правото си на защита в пълен обем, тъй като АУАН е съставен непосредствено след ПТП-то, нарушителят го е подписал на същата дата, датата на ПТП-то е посочена в съставения протокол, поради което и напълно ясно за всички участници е кого е осъществено ПТП-то. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона. Наложена на К. глоба в минимално предвидения размер съответства на разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН за целите при налагане на наказания.

По изложените съображения съдът приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина по делото. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на вмененото му административно нарушение. Не са допуснати твърдените в касационната жалба оплаквания по чл.348, ал.1 НПК.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.02.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 105 състав по НАХД № 19587 по описа за 2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: